

Mål C-505/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

3 juli 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

27 juni 2019

Klagande:

WS

Motpart:

Förbundsrepubliken Tyskland

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

BESLUT

I det förvaltningsrättsliga målet

WS

klagande

[utelämnas]

mot

Förbundsrepubliken Tyskland,

[utelämnas]

motpart

avseende

dataskyddslagstiftning [**Orig. s. 2**]

har Verwaltungsgericht Wiesbaden [utelämnas]

den 27 juni 2019 fattat följande beslut:

1. Målet förklaras vilande.
2. Följande frågor hänskjuts i enlighet med artikel 267 EUF till Europeiska unionens domstol med begäran om förhandsavgörande:
 - a) Ska artikel 54 i Schengenkonventionen jämförd med artikel 50 i stadgan om de grundläggande rättigheterna tolkas på så sätt att redan inledandet av ett straffrättsligt förfarande i alla de fördragsslutande staterna i konventionen mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna av den 14 juni 1985 (Schengenregelverket enligt artikel 1.2 i rådets beslut 1999/435/EG av den 20 maj 1999, EGT L 239, 2000, av den 22 september 2000, s. 13, nedan kallad Schengenkonventionen) på grund av samma gärning är förbjudet, om en tysk åklagarmyndighet, efter det att den tilltalade har uppfyllt vissa skyldigheter och i synnerhet har betalat ett visst penningbelopp som åklagarmyndigheten har fastställt, lägger ned ett straffrättsligt förfarande som redan har inletts?
 - b) Medför artikel 21.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (i dess korrigerade lydelse av den 7 juni 2016, EUT C 202, 2016, sidorna 1 och 47, nedan kallat FEUF) ett förbud för medlemsstaterna att verkställa en begäran om gripande från tredjeländer inom ramen för en sådan internationell organisation som Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol), om den berörda person som begäran om gripande avser är unionsmedborgare och medlemsstaten där denne har medborgarskap har meddelat den internationella organisationen och därmed också de övriga medlemsstaterna att den är osäker på om begäran om gripande är förenlig med förbudet mot dubbelbestraffning [**Orig. s. 3**]?
 - c) Utgör artikel 21.1 FEUF hinder också för inledande av straffrättsliga förfaranden och tillfälligt frihetsberövande i de medlemsstater där den berörda personen inte är medborgare, om detta strider mot förbudet mot dubbelbestraffning?
 - d) Ska artiklarna 4.1 a och 8.1 i direktiv (EU) 2016/680 jämförda med artikel 54 i Schengenkonventionen och artikel 50 i stadgan om de grundläggande rättigheterna tolkas på så sätt att medlemsstaterna är skyldiga att utfärda bestämmelser som säkerställer ett förbud mot ytterligare behandling av *red notices* från Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) som ska leda till ytterligare ett straffrättsligt förfarande, i händelse av ett förfarande som leder till att åtal inte längre kan väckas i alla de

fördragsslutande staterna i konventionen mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna av den 14 juni 1985 (EUT L 239, 2000, s. 13)?

- [e]) Har en sådan internationell organisation som Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) en lämplig dataskyddsnivå, om det inte finns något beslut om adekvat skyddsnivå enligt artikel 36 i direktiv (EU) 2016/680 och/eller lämpliga skyddsåtgärder enligt artikel 37 i samma direktiv?
- [f]) Får medlemsstaterna fortsätta behandla uppgifter som har registrerats vid Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) i ett Interpolmeddelande (*red notice*) från tredjeländer endast när ett tredjeland har skickat ut en begäran om gripande och utlämning genom Interpolmeddelandet och ansökt om ett gripande som inte strider mot EU-lagstiftningen, särskilt förbudet mot dubbelbestraffning?
3. Verwaltungsgericht Wiesbaden ansöker om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål enligt artikel 107 och följande artiklar i domstolens rättegångsregler. [Orig. s. 4]

Skäl

I.

1. **Artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna** (nedan kallad stadgan) (EUT C 202, 2016, s. 389) har följande lydelse:
- ”Ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen brottmålsdom i enlighet med lagen.”*
2. **Artikel 21.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat FEUF)** (i dess korrigerade lydelse av den 7 juni 2016, EUT C 202, 2016, sidorna 1 och 47) har följande lydelse:
- ”Varje unionsmedborgare ska ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, om inte annat följer av de begränsningar och villkor som föreskrivs i fördragen och i bestämmelserna om genomförande av fördragen.”*
3. **Artikel 54 i konvention om tillämpning av Schengenavtalet** av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna av den 19 juni 1990 (EGT L 239, 2000, s. 19) (nedan kallad **Schengenkonventionen**) har följande lydelse.

”En person beträffande vilken fråga om ansvar prövats genom lagakraftägande dom hos en avtalsslutande part, får inte åtalas för samma gärning av en annan part, under förutsättning att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna hos den part hos vilken avkunnandet ägt rum.”

4. **I artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680** av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets [Orig. s. 5] rambeslut 2008/977/RIF av den 27 april 2016 (EUT L 119, 2016, s. 89) anges följande:

Principer för behandling av personuppgifter

Medlemsstaterna ska föreskriva att personuppgifter ska

- a) *behandlas på ett lagligt och korrekt sätt,*
- b) *samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål och inte behandlas på ett sätt som står i strid med dessa ändamål,*
- c) *vara adekvata, relevanta och inte för omfattande i förhållande till de syften för vilka de behandlas,*
- d) *vara korrekta och, om nödvändigt, uppdaterade; alla rimliga åtgärder måste vidtas för att säkerställa att personuppgifter som är felaktiga i förhållande till de ändamål för vilka de behandlas raderas eller rättas utan dröjsmål,*
- e) *inte förvaras i en form som möjliggör identifiering av den registrerade under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka de behandlas,*
- f) *behandlas på ett sätt som säkerställer lämplig säkerhet för personuppgifterna, inbegripet skydd mot obehörig eller otillåten behandling och mot förlust, förstöring eller skada genom olyckshändelse, med användning av lämpliga tekniska eller organisatoriska åtgärder.*

5. **Artikel 8 i direktiv (EU) 2016/680** har följande lydelse:

Laglig behandling av personuppgifter

1. *Medlemsstaterna ska föreskriva att behandling ska vara laglig endast om och i den mån behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 och som sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt.*

2. *Medlemsstaternas nationella rätt som reglerar behandling inom tillämpningsområdet för detta direktiv ska åtminstone specificera syftet med behandlingen, vilka personuppgifter som ska behandlas och behandlingens ändamål. [Orig. s. 6]*

II.

6. WS ifrågasätter ett Interpolmeddelande (*red notice*) från en stat utanför Europeiska unionen som är registrerat vid Internationella polisorganisationen (Interpol). Syftet med en *red notice* är enligt artikel 82 i Interpols databehandlingsregler att ta reda på var en person vistas och gripa denne för utlämning. Begäran om gripande grundar sig på det faktum att WS påstås ha gjort sig skyldig till korruption. Staatsanwaltschaft München I (åklagarmyndigheten i München) genomförde på grund av just dessa påståenden om korruption en förundersökning som till sist lades ned mot att en betalningsskyldighet enligt 153a § stycke 1 första meningen i Strafprozessordnung (straffprocesslagen) (nedan kallad StPO) uppfylldes (se, *beträffande frågan huruvida åklagarmyndigheten är oavhängig, domstolens dom av den 27 maj 2019, C-509/18, EU:C:2019:457; se, beträffande frågan om domstolens oberoende, mål C-272/19*). Det skulle därmed föreligga ett förbud mot dubbelbestraffning i ett fall där åtal inte längre kan väckas, eftersom åklagarmyndigheten i medlemsstat utan inblandning av domstol har lagt ned ett straffrättsligt förfarande som har inletts i denna medlemsstat, efter det att den tilltalade har fullgjort vissa skyldigheter och i synnerhet har erlagt en viss penningssumma som har fastställts av åklagarmyndigheten (domstolens dom av den 11 februari 2003 i de förenade målen C-187/01 och C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] och Klaus Brügge [C-385/01], se även dom av den 29 juni 2016 i mål C-486/14).
7. Målet med denna *red notice* från en stat utanför Europeiska unionen är att WS ska kunna gripas med en arresteringsorder via Interpol i alla de för närvarande 190 medlemsstaterna och därmed också i alla EU-medlemsstater och i samtliga Schengenländer. År 2013 lät Förbundsrepubliken Tyskland Interpol föra in ett ”tillägg” enligt vilket den nationella centralbyrån (Bundeskriminalamt) (den federala kriminalpolisen) utgår från att förbudet mot dubbelbestraffning är tillämpligt på de omständigheter som ligger till grund för Interpolmeddelandet. Den *red notice* som fortfarande gäller får till följd att WS inte kan vistas i någon av EU-medlemsstaterna eller i Schengenområdet utan att riskera att bli gripen på felaktiga grunder, eftersom alla stater tydligen har placerat honom på listorna över efterlysta personer på grund av denna *red notice* – trots hänvisningen till principen om *ne bis in idem*. [Orig. s. 7]
8. Motparten, Förbundsrepubliken Tyskland, har visserligen förklarat att WS inte ska vara efterlyst i Schengens informationssystem (nedan kallat SIS). WS egna efterforskningar har emellertid visat att uppgifter om honom har lagrats i de nationella databaserna i medlemsstaterna i Europeiska unionen och i Schengenländerna.

9. Enligt artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/680 ska behandling av personuppgifter – *red notice* i det nu aktuella fallet – vara laglig endast om och i den mån behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv (EU) 2016/680 och som sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt.
10. Artikel 54 i Schengenkonventionen jämförd med artikel 50 i stadgan måste följaktligen vara tillämplig också utan en registrering i SIS. Enligt fast rättspraxis från EU-domstolen ska den i artikel 54 i Schengenkonventionen
11. *”angivna principen om ne bis in idem syfta till att inom området med frihet, säkerhet och rättvisa förhindra att en person vars ansvar redan har prövats genom lagkraftägande dom, för att säkerställa rättssäkerheten genom att lagkraftvunna avgöranden som meddelats av offentliga organ iakttas även om en harmonisering eller tillnärmning av medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning inte har genomförts, inte åtalas för samma gärning i flera avtalsslutande stater på grund av att vederbörande har utövat sin rätt till fri rörlighet”*
 (domstolens dom av den 28 september 2006, C-150/05 (Van Straaten), punkt 44; se även dom av den 27 maj 2014, C-129/14 PPU (Spasic), punkt 63; dom av den 28 september 2006, C-150/05 (Van Straaten), punkterna 45 och 46; dom av den 9 mars 2006, C-436/04 (Van Esbroeck), punkt 33; dom av den 10 mars 2005, C-469/03 (Miraglia), punkt 32).
12. Artikel 54 i Schengenkonventionen är den centrala rättsföljden av principen om de avtalsslutande staternas ömsesidiga förtroende för sina respektive straffrättsliga system. Detta gäller också och i synnerhet om de avtalsslutande staternas olika straffrättsliga lagar föreskriver olika rättsföljder för gärningen (domstolens dom av den 28 september 2006, C-150/05 (Van Straaten), punkt 44; dom av den 28 september 2016, C-467/04 (Gasparini), punkt 30; dom av den 9 mars 2006, C-436/04 (Van Esbroeck), punkt 31).
13. Med dessa syften skulle begränsningen av tillämpningen av artikel 54 i Schengenkonventionen inte vara förenlig med straffbara handlingar som har förts in i SIS. Området med frihet, säkerhet och rättvisa, skyddet av den registrerade och principen om **[Orig. s. 8]** de avtalsslutande staternas ömsesidiga förtroende för sina respektive straffrättsliga system måste gälla också för straffbara handlingar som inte har förts in i SIS.
14. I avgörandet av den 6 september 2016, C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijsas Republikas Generalprokuratura, EU:C:2016:630), förklarade Europeiska unionens domstol att unionsrätten, närmare bestämt artikel 21 FEUF, ska tillämpas också i förhållandet mellan en medlemsstat och ett tredjeland när det gäller utlämning (där punkt 30). Något annat kan inte gälla i förhållandet mellan en medlemsstat och ett tredjeland, om en sådan internationell organisation som Interpol är förmedlare och vidarebefordrar begäran om gripande och andra kriminalpolisförfrågningar. De risker som uppkommer för den fria rörligheten för

EU-medborgare genom att vistelse i en annan stat än ursprungsmedlemsstaten, med risk för olaglig utlämning på grund av en olaglig anklagelse som strider mot förbudet mot dubbelbestraffning och därmed mot unionsrätten, blir omöjlig, kan bara avvärjas genom en sådan vid tolkning av tillämpningsområdet för artikel 21.1 FEUF. Skyddet mot olaglig utlämning kan enligt avgörandet från Europeiska unionens domstol av den 6 september 2016, C-182/15 (Aleksiej Petruhhin/Latvijskas Republikas Generalprokuratūra, EU:C:2016:630) i det nu aktuella fallet, genom att det ges möjlighet att utfärda en europeisk arresteringsorder till den medlemsstat där personen som berörs av en *red notice* är medborgare, inte få några verkningar, eftersom förbudet mot dubbelbestraffning i synnerhet utgör hinder för utfärdande av en europeisk arresteringsorder.

15. Också eftersom medlemsstaterna, såsom har förklarats ovan, har att tillämpa artikel 21.1 FEUF och unionslagstiftning när de prövar en begäran om gripande ska rättigheterna enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 50 i det nu aktuella fallet, respekteras (se domstolens dom av den 6 september 2016, C-182/15 (Aleksiej Petruhhin/Latvijskas Republikas Generalprokuratūra), EU:C:2016:630, punkt 52).
16. I artikel 54 i Schengenkonventionen jämförd med artikel 50 i stadgan ingår uttryckligen inte bara förbudet mot ytterligare bestraffning, utan också förbudet mot ytterligare **[Orig. s. 9]** lagföring i alla Schengenländerna. En lagakraftvunnen dom i den mening som avses i dessa bestämmelser föreligger enligt EU-domstolens praxis också om ett förfarande läggs ned i enlighet med 153a § stycke 1 första meningen StPO efter det att de beslutade skyldigheterna har uppfyllts (domstolens dom av den 11 februari 2003, förenade målen C-187/01 och C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] och Klaus Brügge [C-385/01], punkt 27 och följande punkter).
17. Enligt artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/680 är behandlingen bara laglig om den sker på grundval av unionsrätt. Vidare ska direktiv (EU) 2016/680 enligt skälen 2 och 93 i direktiv (EU) 2016/680 skydda fysiska personers ”rättigheter och grundläggande friheter”. Enligt skäl 25 i direktiv (EU) 2016/680 ska de ”grundläggande rättigheterna och friheterna” uttryckligen också beaktas vid utbyte med Interpol. Artikel 54 i Schengenkonventionen och artikel 50 i stadgan utgör unionsrätt, och artikel 50 i stadgan är en grundläggande rättighet som fastställs i unionsrätten. Enligt artikel 51.1 första meningen i stadgan riktar sig visserligen bestämmelserna i stadgan till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten. Dock tillämpar medlemsstaterna unionsrätt i denna bemärkelse också när de införlivar direktiv (domstolens dom av den 5 april 2017, C-217/15 och C-350/15 (Baldetti), punkt 16; domstolens dom (stora avdelningen) av den 26 februari 2013, C-617/10 (Åkerberg Fransson), punkt 25).
18. Behandlingen i den mening som avses i artikel 8.1 i direktiv (EU) 2016/680 kan därmed bara vara laglig om den är förenlig med artikel 54 i Schengenkonventionen och artikel 50 i stadgan samt artikel 21 FEUF.

19. Överföringen av ansökan om gripande och utlämning i form av en *red notice* utgör behandling av personuppgifter i den mening som avses i direktiv (EU) 2016/680.
20. Enligt artikel 2.1 jämförd med artikel 1.1 i direktiv (EU) 2016/680 gäller direktivet med avseende på behandling av personuppgifter ”i syfte att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten” [Orig. s. 10]
21. Enligt artikel 3.1 i direktiv (EU) 2016/680 avses med personuppgifter varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar enskild person. Med behandling avses enligt artikel 3.3 i direktiv (EU) 2016/680 en åtgärd eller kombination av åtgärder beträffande personuppgifter eller uppsättningar av personuppgifter, oberoende av om de utförs automatiserat eller ej, ”såsom insamling, registrering, organisering, strukturering, lagring, bearbetning eller ändring, framtagning, läsning, användning, utlämning genom överföring, spridning eller tillhandahållande på annat sätt, justering eller sammanförande, begränsning, radering eller förstöring”.
22. Dessa villkor är uppfyllda i det nu aktuella fallet. Överföringen av uppgifterna i en *red notice* till nationella underrättsystem görs för att lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder – men för ett tredjeland. Det rör sig om information som avser en identifierbar fysisk person. Överföringen utgör en lagring. Vidare är det fråga om användning av personuppgifter, eftersom dessa i det nationella underrättsystemet används som underlag för utredningar för att gripa och eventuellt överföra en person till tredjelandet.
23. Om behandlingen emellertid bara var laglig om den var förenlig med artikel 54 i Schengenkonventionen och artikel 50 i stadgan samt artikel 21.1 FEUF skulle begäran om efterlysning i medlemsstaterna raderas. I artikel 7.3 i direktiv (EU) 2016/680 föreskrivs i detta avseende att om det visar sig att felaktiga personuppgifter har överförts eller att personuppgifter olagligen har överförts ska mottagaren omedelbart underrättas om detta. I sådana fall ska personuppgifterna rättas eller raderas eller behandlingen begränsas i enlighet med artikel 16 i direktiv (EU) 2016/680. Detta görs dock inte.
24. Interpol raderar nämligen inte uppgifterna. Samtliga medlemsstater är förvisso anslutna till Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol). För att kunna fullgöra sitt uppdrag mottar, lagrar och cirkulerar Interpol personuppgifter i syfte att hjälpa behöriga myndigheter att förebygga, förhindra och bekämpa internationell brottslighet. ”Därför är det lämpligt att stärka samarbetet mellan unionen och Interpol genom att [Orig. s. 11] främja ett effektivt utbyte av personuppgifter med respekt för de grundläggande rättigheterna och friheterna vid automatiserad behandling av personuppgifter. När personuppgifter överförs från unionen till Interpol samt till länder som har delegerade medlemmar i Interpol bör detta direktiv, framför allt bestämmelserna om internationella överföringar, gälla.

Detta direktiv bör inte påverka de särskilda bestämmelserna i rådets gemensamma ståndpunkt 2005/69/RIF [8] och rådets beslut 2007/533/RIF [9]” (skäl 25 i direktiv (EU) 2016/680).

25. Det går inte att se att artikel 40 i direktiv (EU) 2016/680 (Internationellt samarbete för skydd av personuppgifter) har införlivats, och Förbundsrepubliken Tysklands regering önskar alls inte heller detta enligt dess svar på WS synpunkter. När det gäller en sådan internationell organisation ska enligt artikel 40 i direktiv (EU) 2016/680 lämpliga åtgärder vidtas för att
- a) utveckla rutiner för det internationella samarbetet för att underlätta en effektiv tillämpning av lagstiftningen om skydd av personuppgifter,
 - b) på internationell nivå erbjuda ömsesidigt bistånd för en effektiv tillämpning av lagstiftningen om skydd av personuppgifter, bland annat genom underrättelse, hänskjutande av klagomål, bistånd vid utredningar samt informationsutbyte, med iakttagande av lämpliga skyddsåtgärder för personuppgifter samt andra grundläggande rättigheter och friheter,
 - c) involvera berörda aktörer i diskussioner och åtgärder som syftar till att öka det internationella samarbetet när det gäller tillämpningen av lagstiftningen om skydd av personuppgifter,
 - d) främja utbyte och dokumentation om lagstiftning och praxis för skydd av personuppgifter, inklusive avseende behörighetskonflikter med tredjeländer. **[Orig. s. 12]**
26. Om detta är ingenting känt.
27. Artikel 36 i direktiv (EU) 2016/680, och även artikel 37 i samma direktiv, reglerar bara överföring av uppgifter till Interpol. ***Det omvända fallet med överföring av uppgifter från Interpol till medlemsstaterna*** regleras inte i direktiv (EU) 2016/680. I lagstiftningen i direktiv (EU) 2016/680 finns det därmed en lucka som det gäller att åtgärda. Om Interpol trots förbudet mot dubbelbestraffning inte avstår från att överföra uppgifter genom en *red notice* till alla medlemsstater och inte ser till att omedelbart radera uppgifterna, hyser den hänskjutande domstolen avsevärda tvivel beträffande den internationella organisationen Interpols tillförlighet när det gäller dataskydd. Denna bristande tillförlitlighet leder i slutändan till frågan huruvida inte medlemsstaterna, på grund av att det saknas lämpliga skyddsåtgärder hos Interpol, måste avstå helt från att samarbeta med Interpol, eftersom rörelsefriheten inom ramen för den fria rörligheten inom Europeiska unionen bara kan säkerställas på så sätt. Det är nämligen helt tydligt att unionen bara på så sätt kan utgöra ett område med frihet och säkerställa den enskildes rörelsefrihet (se artikel 67 FEUF). Eftersom det råder en tydlig brist på samordning av *red notices* inom EU och eftersom det inte finns något enhetligt regelverk, kan EU-medborgarnas frihet bara garanteras genom ett utträde ur Interpol.

28. Redogörelserna i skäl 64 i direktiv (EU) 2016/680 om att den skyddsnivå som genom direktivet garanteras inom unionen för fysiska personer vid överföring av personuppgifter från unionen till personuppgiftsansvariga eller andra mottagare i tredjeländer eller till internationella organisationer inte får undergrävas (se även artikel 35.3 i direktiv (EU) 2016/680), och detta inte heller när personuppgifter överförs vidare från tredjelandet eller från den internationella organisationen till personuppgiftsansvariga i samma eller i ett annat tredjeland eller till samma eller en annan internationell organisation, måste också gälla för personuppgifter som överförs från ett tredjeland eller en internationell organisation – Interpol i det nu aktuella fallet – till Europeiska unionens medlemsstater. I annat fall säkerställs inte *den skyddsnivå som garanteras genom direktiv (EU) 2016/680*. [Orig. s. 13]
29. En sådan samordning skulle också vara möjlig om en medlemsstat kom överens med de övriga medlemsstaterna om att hantera en sådan *red notice* i en verbalnot, vilket Förbundsrepubliken Tyskland dock [utelämnas] inte önskar i det nu aktuella fallet.
30. Det borde i annat fall säkerställas att medlemsstaterna behandlar uppgifter vilka endast får behandlas ytterligare vid Internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) i ett Interpolmeddelande (*red notice*) från stater som inte är avtalsslutande stater, om ett land utanför EU översänder en begäran om gripande och utlämning och har ansökt om gripande och detta inte strider mot unionslagstiftningen.
31. Utgången i målet beror på svaret på tolkningsfrågorna. Om förbud mot dubbelbestraffning föreligger och ytterligare efterlysning från ett tredjeland genom en *red notice* är olaglig i medlemsstaterna, torde inte alla medlemsstater behandla den, och WS rörelsefrihet inom Europeiska unionen och Schengenområdet skulle vara säkerställd. Huruvida detta sker för alla medlemsstater genom ett utträde ur Interpol eller genom en lämplig vidareutveckling av direktiv (EU) 2016/680 genom Europeiska unionens domstol skulle därför vara en fråga om en annan formulering av domslutet.

III.

32. Målet är av den brådskande art som krävs (se artikel 107.2 i domstolens rättegångsregler).
33. Att målet är brådskande beror särskilt på WS ålder. WS är född den 17 november 1937 och har redan fyllt 80 år. WS kan i praktiken inte lämna det tyska territoriet förrän tvisten har avgjorts. Tyska och amerikanska brottsbekämpande myndigheter har företagit utredningar beträffande WS sedan år 2008. WS kan inte förväntas delta i en process som varar i flera månader eller år, [Orig. s. 14] även om ett förhandsavgörande inte har kunnat begäras förrän nu på grund av ständig överbelastning vid Verwaltungsgesicht Wiesbaden.

IV.

34. [utelämnas]

[utelämnas]

ARBETSDOKUMENT